

În data de 30 martie 2012, binecunoscutul violonist ALEXANDRU TOMESCU va fi oaspetele Clubului ROTARY Sighet și va susține un CONCERT EXTRAORDINAR ce va fi găzduit de Școala de Muzică din Sighetu Marmăției – Sala George Enescu. Cu toate ca se afla într-un lung sir de turnee, domnul Alexandru Tomescu a avut amabilitatea sa raspunda la cateva intrebari pentru Sighet Online. Lectura placuta!

"Profunzime si plictiseala - Pentru oamenii profunzi, ca si pentru fantanile adanci, este nevoie de un anumit timp pentru ca obiectul aruncat sa atinga fundul. Privitorii care, in general, nu asteapta prea mult timp, isi imagineaza imediat ca astfel de oameni sunt duri si insensibili sau, mai mult, ca sunt plictisitori. " (NIETZSCHE)

- Domnule Alexandru Tomescu, ati dat pana in prezent nenumarate interviuri, asa ca a va surprinde cu intrebarile noastre va fi foarte dificil. Totusi, o sa incercam sa va adresam in acest interviu si cateva intrebari la care speram ca n-ati mai raspuns pana in prezent. Intai de toate, haideti sa facem prezentarile: Cine este Alexandru Tomescu?

- Sunt un om ca toți ceilalți, cu pasiunile și îndatoririle mele. Îmi place fotografia, îmi place să citesc, ascult rock, îmi place să merg cu bicicleta și cred că natura este refugiul ideal pentru a mă elibera de presiunile inerente oricărei profesii, până la urmă. Mă bucur de faptul că am mers pe acest drum pentru că simt că mă apropie foarte mult de sufletele oamenilor. Grație muzicii, pot pătrunde adânc în sufletele tuturor, ceea ce este un privilegiu. Cred că puține lucruri pot apropia oamenii așa cum o face muzica.

-Anul acesta se va organiza un nou concurs pentru custodia viorii Stradivarius

Elder-Voicu. Pot participa și violoniști străini? Concursul e deschis publicului sau e doar pentru specialiști? Se impune un anumit repertoriu sau se merge pe libera alegere a concurentului?

- Vioara Stradivarius aparține Patrimoniului României, prin urmare concursul din 2007 a fost deschis pentru violoniștii români cu domiciliul stabil în România. Instrumentul este un bun al țării noastre, al fiecărui român în parte. Bineînțeles că valoarea excepțională a acestui instrument trebuie dusă și dincolo de granițele țării noastre. Tocmai asta am încercat să fac din 2007, când au avut loc primele mele apariții cu această vioară.

Concursul pentru obținerea dreptului de a cânta pe Stradivarius a fost deschis publicului – a avut loc chiar în timpul Festivalului Internațional « George Enescu » din 2007 . Am avut de pregătit un program extrem de complex, iar durata acestuia s-a întins pe parcursul câtorva ore bune. Repertoriul a fost și este impus, desigur. Dacă programul ar fi la libera alegere, fiecare ar interpreta piese în care se simte mai confortabil și care îl avantajează, or așa cu greu s-ar putea face o departajare. În general la concursuri, repertoriul este fixat de organizatori. Uneori ți se dă libertatea de a alege între mai multe piese ale aceluiași compozitor, dar și atunci există niște criterii foarte stricte : este luat în considerare gradul de dificultate al piesei și tot felul de astfel de elemente.

- Cine a mai cântat la aceasta vioara (NR. Stradivariusul ce-l aveți dumneavoastră) de-a lungul...secolelor?

- Povestea tuturor personajelor prin mâna cărora a trecut o vioară este lungă și de cele mai multe ori învăluită în mister. Ceea ce știm cu siguranță sunt următoarele: vioara a fost construită în 1702, în plină perioadă de aur a lui Stradivari, iar de-a lungul anilor s-a aflat în mâinile mai multor artiști sau colecționari de artă, precum: A. W. Lukens (New York), W.E. Hill & Sons (undevea la sfârșitul secolului XIX. Frații Hill reușiseră să adune o colecție impresionantă de instrumente italienești, unica în lume la momentul respectiv), Charles F. Edler (Frankfurt), Hamma & Co. (Stuttgart), Henry Werro (Berna). În 1955, la ordinul lui Gheorghe Gheorghiu-Dej, statul român a achiziționat această vioară. Maestrul Ion Voicu a cântat pe acest instrument de-a lungul întregii sale cariere, peste 40 de ani.

- Având la dumneavoastră de multe ori un obiect de mare preț, bănuim că și garda personală e pe măsură. Cum v-ați obișnuit cu această permanentă stare de alarmă din jurul dvs.?

- Da, cred că a deține acest instrument, pe lângă faptul că e un privilegiu, este și o responsabilitate de proporții. Așa că la toate concertele la care cânt pe vioara Stradivarius cei de la Securitas se ocupă de problemele legate de securitatea viorii. Au fost cu mine la foarte multe concerte și ne-am împrietenit încă de când ne-am cunoscut. Nimeni nu trece de ei, așa că vioara este pe mâini bune din acest punct de vedere. Mai mult decât prietenii mei, ei sunt prietenii viorii Stradivarius, al cărei sunet au ajuns să îl cunoască la fel de bine ca mine. Și tot ca și mine, își dau seama de diferențele ei « toane », fiindcă vioara nu sună la fel în fiecare zi. Există săli care îi sunt prielnice, săli care la început nu îi plac. Însă peste tot sunetul ei înfloarește la contactul cu publicul, de a cărui energie pare să se încarce cu fiecare notă.

- Ați spus într-un interviu că dacă ar fi cazul, ați lua cu dvs. vioara, sonatele lui Bach și un briceag elvețian. De ce un briceag elvețian?

- Un briceag elvețian e bun în orice împrejurare, după cum ne învață emisiunile de supraviețuire de pe Discovery. Vi l-ați putea imagina pe Bear Grylls în sălbăticie fără un briceag ? (haha !). Ca să supraviețuiesc pe o insulă pustie ar trebui poate să pescuiesc, nu ? Și cum altfel aș putea să curăț peștele dacă nu aș avea un cuțit ? Sigur, aș putea să cioplesc o piatră și să o ascut, dar ar fi un procedeu riscant. Vreau să îmi păstrez mâinile intacte pentru a putea cânta totuși la vioară... Haha !

- Intr-un articol despre dvs. în site-ul www.cariereonline.ro se spune că "Tomescu intruneste regula celor 10.000 de ore de exercitiu, enunțată de Malcolm Gladwell în „Exceptionalii”. Indiciul care îl trădează este cicatricea de sub barbie, din partea stângă, rămasă în urma orelor de repetat.” La degete nu aveți cicatrice după atâtea ore de

repetiții?

- Sincer, nu mi-am pus niciodată problema. Când spun „cicatrice”, mă duc cu gândul la sacrificiu. Or pentru mine studiul nu este un sacrificiu, ci o reală plăcere. Degetele sunt pe zi ce trece mai flexibile și mai agile, așa că nici nu se pune problema de cicatrice.

- In 2010 ați participat la o campanie de strângere de fonduri pentru copiii cu deficiențe de auz. Cei care suferă de această deficiență cum pot “simți” muzica? Prin vibrații? Trăirile muzicale ale unui astfel de ascultător pot fi la fel de intense ca pentru cineva care nu are asemenea probleme?

- Sunetul este purtător de energie. Schimbul dintre artist și public este de fapt un schimb constant de energii. Ce transmite artistul este receptat și îmbogățit de public și retrimis muzicianului. Sigur că mesajul artistic ajunge oarecum incomplet la cei care suferă de hipoacuzie, dar îmi place să cred că acei copii au simțit valul de emoție generat de muzică. Așa că sunt ferm convins de faptul că muzica învinge orice barieră. Aceasta cu atât mai mult cu cât fondurile strânse în acel an au ajutat la protezarea auditivă a unui număr impresionant de copii.

- Stim că puteți scrie, citi și conversa în limba coreeană. Ce alte limbi mai cunoașteți?

- Pe cele de circulație europeană : engleza, franceza, germana, italiana, spaniola, ba chiar și puțină rusă.... În condițiile în care susțin concerte în țările europene, mi se pare normal să vorbesc aceste limbi.

- Ați cântat și în locuri publice neconforme cu o sală de concerte. Chiar mai mult, experimentul dvs. a mers până acolo încât ați fost “costumat” cât mai puțin apropiat cu vestimentația purtată de un violonist într-o sală de concerte. Cu toate astea, ați avut succes de fiecare dată când ați fost “neconvențional”. Să înțelegem că dictonul “haina face pe om” nu mai e valabil? Publicul meloman vrea doar calitate, pasiune în interpretare?

- Dacă ne referim strict la haine, nu cred că ele sunt cele care fac mesajul muzical. Acum nu cred că e bine nici să ieși pe scenă și să cânti în pijamale. Dar faptul că ești îmbrăcat în blugi și cânti într-o pădure nu sărăcește în niciun fel ceea ce încerci să transmiți. Așa se întâmplă și în lumea sportului, de pildă, nu? Un tenismen bun nu trebuie să poarte echipament sportiv de la o anumită firmă pentru a face performanță.

- Ați cântat până acum pe scene din multe locuri ale lumii, în fața unui public diferit ca mod de a percepe muzica. E vreo diferență între publicul din Noua Zeelandă și cel din SUA, de exemplu? Zona geografică și politică are relevanță în alegerea repertoriului dvs.?

- Antropologia ne învață că există diferențe uriase în modul oamenilor de a percepe lumea, și că acest lucru se manifestă chiar și în cele mai banale lucruri pe care le facem : în gesturi, mimică, temperament etc. Însă cred că la bază, sufletele oamenilor se aseamănă și muzica trezește emoții similare în ei. Poate doar și le manifestă diferit. Până la urmă un muzician nu se rezumă la simpla interpretare mecanică a partiturii, ci îi adaugă propria sa viziune. Include în interpretare ceva din propriul său suflet. Aceasta este cheia care cred că îi deschide pe oameni. Și mai cred și că această cheie e un fel de passe-partout, se potrivește la toate încuietorele, lacătele și zăvoarele existente.

- Ce iubiți și ce detestați cel mai tare în România?

- În România iubesc locurile sfințite de oameni frumoși, cărora le pasă de ceea ce se întâmplă în jurul lor. Specie pe cale de dispariție sau revoluție în gândire pe cale de a se produce? Vom trăi, vom vedea. Mie îmi va păsa! În vocabularul meu nu se găsește verbul „a detesta”, cred că există emoții mai frumoase pentru care merită să îți consumi energia. Însă mi-aș dori ca în România să aibă loc o schimbare de mentalitate. De aici vor urma toate celelalte schimbări, în mod natural. Dacă vom crede în noi înșine, dacă va începe să ne pese de ceea ce se întâmplă în jur, atunci o schimbare profundă va fi posibilă. Eu încă mai sper!

- Paganini e pentru dvs. excepționalul interpret sau compozitorul care a compus lucrările care ne fascinează și azi? Dacă ar trebui să descrieți muzica lui Paganini în imagini sau culori, cum ați face acest lucru?

- Interpretul și compozitorul sunt două laturi care se împletesc în personalitatea lui Paganini. Sigur că noi toți îl cunoaștem în dimensiunea sa de compozitor, fiindcă nu a trăit în epoca înregistrărilor, ca să ne lase o mărturie a virtuozității sale. Însă e imposibil, mai ales ca violonist, să nu ți-l imaginezi și în dimensiunea de virtuoz, cu atât mai mult cu cât ceea ce a reușit el în plan interpretativ a fost practic o revoluție. Mulți dintre contemporanii săi au încercat să îl imite și s-au ales cu crampe care i-au împiedicat să mai cânte la vioară.

Dacă ar trebui să îl traduc la nivel vizual pe Paganini, nu cred că aş face-o mai bine decât proiecţiile care mi-au însoţit recitalul anul trecut. Fiecare opus de Paganini e diferit şi ar fi prea complicat să îi asociez fiecăruia în parte o culoare.

- Sunt compozitori pe care nu-i aveţi la suflet? Nu trebuie să ne precizaţi care sunt, doar dacă sunt.

- E posibil să fie compozitori pe care încă nu i-am înţeles în totalitate. De aceea îmi iubesc la nebunie meseria pe care mi-am ales-o: niciodată nu te poţi plictisi, mereu e ceva de explorat sau de descoperit.

- V-aţi arătat aprecierea pentru concertul formaţiei „Metallica” alături de filarmonica din Philadelphia, spunând că nu există concurenţă între diferitele tipuri de muzică. Ne-ar interesa dacă aveţi în plan asemenea colaborări, cu formaţii pop-rock de la noi şi la care formaţie vă gândiţi mai mult?

- Acum aş prefera să mă concentrez asupra a ceea ce am de făcut în următorii ani. Dacă m-aş implica în prea multe proiecte, aş risca să mă pierd, or în mod evident nu îmi doresc acest lucru. În momentul acesta sunt exclusiv preocupat de perfecţionarea muzicală.

Dar asta nu mă împiedică să îmi întăresc afirmaţiile cu privire la concurenţa inexistentă dintre genuri. Atâta timp cât muzica este interpretată cu convingere şi la un nivel înalt, nu contează dacă e pop, rock sau punk.

- Spuneți că muzicianul și muzicantul sunt două categorii, meserii total diferite. Din când în când vă place bine să vă relaxați devenind din muzician, muzicant? Adică, pentru relaxarea dvs. cântați muzică lejeră? Dacă da, ne puteți spune ce anume?

- În timpul studiului am momente în care « mă joc », mă relaxez interpretând o piesă preferată, numai pentru a relua apoi studiul serios. De obicei când nu sunt cu vioara în mână, prefer să mă relaxez citind, privind un film bun sau plimbându-mă și făcând fotografii în natură.

Spuneți că defectele și calitățile pot coexista într-un om, depinde doar ce se manifestă mai întâi. Dvs. aveți defecte?

- Nu « pot » coexista într-un om, ele chiar coexistă. Nu cred că sunt oameni care să aibă numai calități sau numai defecte. Cu siguranță am și eu cusururile mele, ca toată lumea. Dar sincer, mi-e greu să mă detașez de mine însumi și să mi le observ. Același lucru e valabil și pentru calități. Cred că e mai bine să mă las descris fie de alții (dar asta ar însemna o descriere subiectivă), fie indirect, de faptele mele (și atunci chiar ați avea parte de o caracterizare obiectivă).

- Cum ar arata din perspectiva dumneavoastră un proiect cultural pentru România?

- Am încercat să îmi imprim viziunea organizatorică în proiectele pe care le-am desfășurat până acum : turneele Stradivarius, MusicOn, Artime... Deci din punctul meu de vedere, un proiect cultural ar arăta ca acelea în care m-am implicat până acum.

- Care sunt muzica și cărțile care v-au marcat tinerețea și v-au format ca om? Dar cele pe care le preferați în prezent? Care e ultima carte citită care v-a impresionat și ce ne puteți spune despre ea?

- Literatura, ca și muzica, este un tărâm fascinant, poate puțin mai restrictiv, în sensul că ești personajul unui scenariu deja scris, pe când în muzică ești unicul scenarist, ești liber să creezi ce sensuri dorești și să trăiești povestea cum vrei. Dar revenind la literatură, consider că m-a îmbogățit mult, încă de mic. Prima carte pe care am citit-o a fost „Toate pânzele sus!” de Radu Tudoran. Am rămas de atunci cu o pasiune mocnită pentru călătorii pe ape, pentru aventuri prin țări exotice. Am descoperit cu timpul nenumărați autori, ei sunt prietenii ce mă însoțesc în lungile călătorii cu avionul sau cu trenul, între concerte. Îmi place să am întotdeauna la mine cel puțin două-trei cărți, chiar dacă e vorba de o călătorie scurtă; îmi place să aleg. În ultimii ani traducerile din literatura japoneză sau chineză m-au acaparat aproape cu totul, Haruki Murakami fiind unul dintre preferații mei.

În ceea ce privește muzica, imi place sa ascult orice fel de muzică. Muzică bună.

- Fiindcă pe 30 martie 2012 o să aveți în Sighet primul concert din cariera dumneavoastră susținut în Sighet, cum ati motiva sighetenii care nu va cunosc sa vina sa va asculte? La Sighet veți concerta pe vioara Stradivarius sau pe Transilvanius?

- Cred că muzica este arta care ne leagă cel mai mult unii de alții. Este o experiență extraordinară să te știi pe aceeași lungime de undă cu sute de alți oameni aflați în sală. Pentru a trăi live această experiență îi invit pe locuitorii din Sighet la concert. Vioara Stradivarius va sosi la Sighet într-un concert viitor, pentru evenimentul de acum voi veni cu deja celebra vioară Transilvanius.

VIDEO: Interviu cu violonistul Alexandru Tomescu

Scris de Dani Godja & Horia Picu

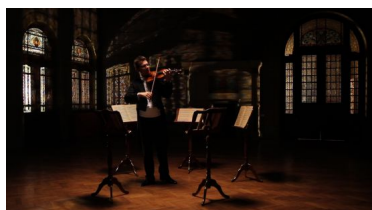
Sâmbătă, 24 Martie 2012 08:04 - Ultima actualizare Sâmbătă, 24 Martie 2012 14:46

Martie 2012

Dani Godja & Horia Picu

www.sighet-online.ro

NOTA: Producător al materialului video de mai jos este Quartz Media Production.

[Paganini Caprice No.2 - Alexandru Tomescu](#) from [Quartz Media Production](#) on [Vimeo](#) .